

27. januar 2009

Til

Forbrugerombudsmand Henrik S. Øe

c.c. kontorchef Lennart Houmann, Justitsministeriet

Overvejelser om ændring af prisoplysningsreglerne

På møde den 15. januar 2009 om håndhævelseskampagnen (undersøgelse af, om prisoplysningsreglerne er opfyldt) opfordrede Forbrugerombudsmanden de tilstedeværende organisationer til at komme med forslag til overvejelser om ændring af prisoplysningsreglerne.

Finans og Leasing har i den forbindelse gjort sig følgende overvejelser:

Afgrænsning imellem anvendelsesområdet for markedsføringslovens § 14 om oplysning ved genstandsbestemt kredit og prisoplysningsbekendtgørelsen

Drøftelserne hos Forbrugerombudsmanden både før og efter gennemførelsen af håndhævelseskampagnen har vist, at der er nogen uklarhed om, hvornår en forretning, som udbyder genstandsbestemt kredit (dvs. skiltes med et kredittilbud direkte på og omhandlende en bestemt fysisk genstand) også er forpligtet til at skilte efter prisoplysningsbekendtgørelsens § 3 og 4. Det er uholdbart, at der er en sådan uklarhed om noget så væsentligt som anvendelsesområdet for disse strafsanktioneret bestemmelser.

Det kan også give anledning til tvivl, hvornår MFL § 14 gælder i forhold til markedsføringsreglen i prisoplysningsbek. § 5.

Dette bør efter Finans og Leasings opfattelse klargøres fx ved omtale eller indarbejdelse i prisoplysningsbekendtgørelsen af reglen i MFL § 14.

Standardberegningsforudsætningerne for billån

Bekendtgørelsens standardberegningsforudsætninger for billån forudsætter, at der udstedes et ejerpantebrev (BIL). Imidlertid er der ikke kutyme for denne form for sikkerhedsstillelse ved bilfinansiering. I stedet anvendes enten ved købekontrakt et tinglyst ejendomsforbehold eller ved gældsrevslån et gældsrev uden pant i bilen. (Finans og Leasing har tidligere nævnt denne problemstilling jf. bl.a. Andreas Weidemanns e-mail af 21. november 2007 til undertegnede.)

Standardforudsætningerne i bilag 1 om billån (b) bør derfor ændres, så de kommer til at svare til praksis.

ÅOP efter skat

Oplysningen om ÅOP efter skat blev indført ved den seneste revision af skiltningens reglerne, efter at det først havde vundet indpas i den bekendtgørelse, som gælder for banker.

I forbrugerkreditdirektivet, som indeholder definitionen på ÅOP, opereres ikke med ÅOP efter skat.

En fuldstændig korrekt angivelse af ÅOP efter skat kræver, at der tages højde for de ret indviklede regler i ligningslovens § 5, stk. 3 jf. § 8, stk. 3, litra c om muligheden for at fradrage stiftelsesprovisioner mv. for lån, hvor løbetiden er under 2 år. Der er derfor fare for, at en ÅOP efter skat-oplysning blot baseret på ”*skattesatsen for personer med negativ kapitalindkomst i en gennemsnitskommune*”, som det fremgår af § 4, stk. 2, nr. 2, ikke er korrekt. Tolkningen af disse regler kan fravige fra kommune til kommune.

I og med at forbrugerkreditdirektivet herunder det nye direktiv, som blev vedtaget i 2008, ikke anvender ÅOP efter skat, bør det på ny overvejes om det forbedrer forbrugerbeskyttelsen eller omvendt skaber forvirring. Efter markedsføringslovens § 14 skal ÅOP kun oplyses før skat. Dette gør sig også gældende for kreditaftalen. Det taler for, at ÅOP efter skat bør udgå af prisoplysningsbekendtgørelsen.

§§ 3 og 4

Sammenhængen mellem § 3 og § 4 er svær at forstå. Blandt andet er det vigtigt, at man er opmærksom på, at såvel oplysningerne i § 3 som oplysningerne efter § 4, stk. 1 jf. bilag 1 skal oplyses for de standardlån, som er nævnt i § 4.

Det bør præciseres i § 4, at såfremt der er et rentespænd, skal ÅOP baseret på standardberegningsforudsætningerne i § 4, stk. 1 også angives med såvel laveste som højeste ÅOP.

§ 4, stk. 3, hvorefter man ikke skal anvende standardberegningsforudsætningerne, såfremt man aldrig udbyder lån under disse forudsætninger, giver store fortolkningsmæssige problemer i praksis, hvilket bla. ovennævnte eksempel med de fravigende standardberegningsforudsætninger for billån viser.

Harmonisering af reglerne for banker og ikke-banker

Der findes som bekendt to næsten énslydende prisoplysningsbekendtgørelser for henholdsvis banker og ikke-banker. For banker, som afsætter sine lån via detailhandlen, gælder det ene regelsæt for skiltning hos bankens (fx på bankens hjemmeside), mens det andet regelsæt gælder for skiltning med bankens lån i en forretning. I og med at reglerne ikke er fuldstændig éns giver det en u hensigtsmæssig kompleksitet.

Det ville formentlig være hensigtsmæssigt, at slå bekendtgørelserne sammen. Bl.a. er banker ikke underlagt § 5, stk. 4 om i markedsføringsmateriale at beregne ÅOP på basis af standardberegningsforudsætningerne i § 4. Endvidere gælder der for banker ikke noget standardberegningseksempel på en mindre kredit på 5.000 kr. med løbetid over 1 år. Det medfører at der ikke kan foretages prissammenligninger mellem banker og finansieringsselskaber for sådanne mindre kreditter på et ensartet grundlag.

Forbrugerkreditdirektivets prækontraktuelle oplysninger (art. 5)

Der er også en sammenhæng til forbrugerkreditdirektivets nye regler om prækontraktuelle oplysninger, som bør overvejes nærmere. Der henvises til art. 5. Hvis ikke prisoplysningsreglerne kombineres med de nævnte prækontraktuelle oplysninger vil forbrugeren i fremtiden møde prisskilte, prækontraktuel information og endelig selve kreditaftalen. Muligheden for forvirring om, hvorledes oplysninger om priser i søgefasen hænger sammen med den endelige pris i aftalen, bliver hermed ganske stor.

I art. 5, stk. 1, litra g nævnes at ÅOP skal ”*illustreres ved et repræsentativt eksempel*”. Her kunne muligvis søges inspiration i prisoplysningsreglernes bilag 1 om standardberegningsforudsætninger. Begge regelsæt har jo til formål, at forbrugeren skal kunne foretage en direkte og relevant sammenligning af forskellige kreditudbyderes vilkår, hvorfor ÅOP skal være udregnet på basis af éns forudsætninger.

Finans og Leasing har ikke noget endeligt bud på, om og hvorledes systemet kan gøres mere enkelt/klart men vil opfordre til at det inddrages i arbejdet i Justitsministeriets arbejdsgruppe om implementering af direktivet, som såvel Finans og Leasing som Forbrugerombudsmanden tager del i. Der sendes derfor kopi af dette brev til kontorchef Lennart Houmann, Justitsministeriet.

Med venlig hilsen

Christian Brandt

Direktør for Finans og Leasing